

Arrest

nr. 335 502 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 25 januari 2020 en verzoekt op 29 januari 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Op 22 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Verzoekster dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. X van 7 december 2021 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoekster op 11 oktober 2024 haar huidig en tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 7 mei 2025 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Albanese origine, afkomstig uit Skopje (Noord-Macedonië) en bezit u de Noord-Macedonische nationaliteit. Op **29 januari 2020** diende u uw **eerste verzoek om internationale bescherming** in, begeleid van uw echtgenoot R. en jullie vier kinderen. U verklaarde het volgende:

Uw familie ging niet akkoord met uw relatie. Telkens u of uw man uw familie tegenkwam, werden jullie door hen bedreigd, vernederd en geslagen. De politie hielp u nooit omdat uw vader de politie geld gaf en omdat uw vader veel kennissen heeft bij de politie. U had eveneens problemen met uw schoonfamilie omdat u van Albanese origine bent. Als R. geslagen was door uw vader, werd u door uw schoonmoeder lelijk behandeld. Ze sloeg u ook soms en riep regelmatig tegen u. Daarnaast kenden u en R. problemen met een buurman, Y., en diens kompanen Z. en S. Na een aangifte bij de politie werd u door hen bedreigd met verkrachting of ontvoering van uw kinderen.

Uw echtgenoot had medische en psychische problemen en hij gedroeg zich agressief naar u toe. Op zoek naar een beter leven verliet u Noord-Macedonië op 25 januari 2020 en reisde u samen met uw echtgenoot en jullie vier kinderen naar België, waar jullie op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. U herstelde het contact met uw zus S. die in België woont.

In België verslechterde de psychische situatie van R. verder, en uiteindelijk regelde u zijn terugreis naar Noord-Macedonië op 12 of 13 januari 2021. Sinds u aan uw schoonfamilie liet weten dat R. terug naar Noord-Macedonië zou komen en dat u van plan bent om zonder hem verder te gaan, kreeg u bedreigingen van hen. Ze maakten u telefonisch en via WhatsApp duidelijk dat ze kennissen hadden in Namen, dat die u zouden vinden, dat ze u zouden vermoorden en de kinderen zouden meenemen naar Noord-Macedonië. De zus van R. dreigde ermee dat ze uw broer zou vermoorden als u de kinderen niet zou terugsturen. Uw schoonzus A. liet u weten dat de dag dat u een voet in Noord-Macedonië zou zetten de laatste dag van uw leven zou zijn. U bezorgde de screenshots van de dreigberichten aan de politie in België en diende een klacht in. Ook van uw eigen familie kreeg u na het vertrek van R. nog een dreigbericht via WhatsApp waarin stond dat ze het u nog altijd niet vergeven hadden dat u met een Bosniër trouwde en dat ze u, uw kinderen en uw echtgenoot wilden vermoorden.

Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreesde u zowel uw eigen familie als uw schoonfamilie. Meer bepaald vreesde u de twee zussen van uw man A. en A., zijn broer Az. en de zoon van A. I.. Ook vreesde u de burens van uw echtgenoot en het maffianetwerk waar zij aan gelinkt zijn.

Op **23 april 2021** werd uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 7 december 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op **11 oktober 2024** een **tweede verzoek** in. Uw vier kinderen dienden op dezelfde dag elk een verzoek in eigen naam in. U bent inmiddels, in België, gescheiden van uw echtgenoot. U vreest dat uw ex-partner en zijn zus u willen vermoorden en uw kinderen van u willen afpakken. U werd een keer in 2021, in 2022 en in oktober 2024 telefonisch door R. en zijn zus bedreigd. Als alleenstaande moeder zal u in Noord-Macedonië geen steun krijgen.

Ter staving van uw verzoek legde u (gedeeltelijke) bewijzen neer van de klachten die u in België neerlegde (dd. 21.01.2021, 08.02.2022, 10.10.2024 - origineel). U legde ook medische documenten betreffende uw ex-man neer (kopieën) en documenten omtrent de scheiding- en voogdijprocedure in België (kopieën).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Uit uw of verklaringen is immers gebleken dat u problemen kende met uw echtgenoot en dat u wenste door vrouwelijke medewerkers te worden gehoord. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd uw dossier gesplitst van dat van uw echtgenoot. Eveneens werd u gehoord door een vrouwelijke medewerker en vrouwelijke tolk.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omwille van onderstaande redenen.

- Er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met uw familie.*
- U er niet in slaagde om de beweerde problemen die u en R. hadden met uw buurman Y. en diens goede vrienden, met name Z. en S., en de maffiabende waartoe deze laatsten behoren aannemelijk te maken.*
- Uw verklaringen aangaande de problemen die u met uw schoonfamilie had toen u in Noord-Macedonië woonde niet konden overtuigen.*
- Wat betreft uw verklaringen over de problemen met uw schoonfamilie tijdens uw verblijf in België en de vrees die u had voor uw schoonfamilie bij terugkeer naar Noord-Macedonië werd opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.*
- Wat uw echtgenoot R. betreft, twijfelde het CGVS niet aan uw verklaringen aangaande zijn psychische toestand. Wat betreft de agressie van uw echtgenoot tegen u en uw kinderen werd benadrukt dat u naar de toekomst toe aangaf dat u uw echtgenoot niet vreesde, gezien u toch van hem wilde scheiden en niet de intentie had om bij hem terug te keren. Ook werd er in dit kader verwezen naar de beschermingsmogelijkheden.*
- Waar u verklaarde dat er geen plaats voor u was om naar terug te keren, bleek uit niets dat u niet in staat zou zijn om een leven voor u en uw vier kinderen uit de grond te stampen bij terugkeer naar Noord-Macedonië.*

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers louter opnieuw naar de problemen die u kende met uw ex-schoonfamilie.

- U stelt dat u driemaal, in 2021, 2022 en 2024, berichten en telefoons kreeg van uw ex-partner en zijn zus (CGVS, p. 2-5). De telefonische bedreigingen die u aanhaalde, betreffen louter blote beweringen. U verklaarde de berichten op uw telefoon te hebben (CGVS, p. 3), maar legde deze niet neer. De*

politiedocumenten die u neerlegde zijn louter op uw eigen verklaringen gebaseerd en legde u bovendien slechts gedeeltelijk neer: het document van 2021 betreft slechts een attest van klachtneerlegging (zonder enige weergave van uw verklaring); in het document van 2024 staat genoteerd dat het om een geschreven bedreiging gaat, zonder verdere uitleg.

- Waar u voorts verklaarde dat het niet mogelijk zou zijn om in Noord-Macedonië via de rechtbank de voogdij over uw kinderen te regelen, blijft het bij algemene verklaringen dat men geld nodig heeft om iets te regelen (CGVS, p. 5-6). U heeft op geen enkel moment contact gehad met de rechtbank, een advocaat of vrouwenorganisaties (CGVS, p. 6).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

- De door u neergelegde politiedocumenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.
- De medische problemen van uw ex-man, als ook uw scheiding van uw ex-man worden in deze beslissing niet betwist.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de verzoeken van uw kinderen niet-ontvankelijk worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het nauwkeurigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht, zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83).

In een eerste middelonderdeel meent verzoekster dat de verwerende partij de samenwerkingsplicht schendt. Te dezen benadrukt verzoekster dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) getracht heeft bepaalde elementen naar voren te brengen met betrekking tot de manier waarop vrouwen worden behandeld in haar geboortedorp, evenals met betrekking tot de redenen waarom zij geen hulp kan krijgen van de plaatselijke autoriteiten. Volgens haar heeft de verwerende partij geenszins getracht deze elementen verder te onderzoeken en heeft zij zich ertoe beperkt het persoonlijk onderhoud snel af te ronden. Verder stelt zij dat, wanneer de voor haar tijdens haar persoonlijk onderhoud aanwezige advocate aan het einde van dit onderhoud elementen aanvoerde uit de COI Focus "*Noord-Macedonië – algemene situatie*" van 6 januari 2025 die haar verklaringen met betrekking tot het niet voorhanden zijn van nationale bescherming in haar hoofde bevestigen, de *protection officer* haar onderbrak en verklaarde dat er in het kader van het onderhoud geen melding zou worden gemaakt van de algemene situatie in Noord-Macedonië, ook al ondersteunde en illustreerde deze de aangehaalde elementen van haar persoonlijk relaas. Zij vervolgt dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* niet de moeite heeft genomen om de door verzoekster geuite angsten grondig te onderzoeken en zich heeft beperkt tot het stellen van minimale en algemene vragen. Zij voegt hieraan toe dat haar persoonlijk onderhoud nauwelijks achteenvijftig minuten heeft geduurd en gevolgd werd door een onderhoud van dertien minuten voor haar vier kinderen die elk een afzonderlijk beschermingsverzoek hadden ingediend. Zij besluit dat de *protection officer* verplicht is haar verzoek volledig en objectief te behandelen, hetgeen *in casu* niet gebeurde. Zij verwijst in deze nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de samenwerkingsplicht.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op wat zij aanvoert als de schending van de formele motiveringsplicht. Vooreerst benadrukt zij dat zij bij haar eerste beschermingsverzoek niet aangaf haar ex-echtgenoot te vrezen in geval van terugkeer, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing, maar dat een dergelijke vrees vandaag wel bestaat. Zij verduidelijkt te dezen dat zij dacht dat haar echtscheiding haar zou toelaten te ontsnappen aan haar echtgenoot en ervoor zou zorgen dat de spanningen met haar schoonfamilie en haar eigen familie zouden verzachten, maar dat dit niet veranderde en dat de doodsb bedreigingen zijn blijven voortduren. Tevens onderstreept zij dat zij vreest dat haar ex-echtgenoot, die in Noord-Macedonië nog steeds haar echtgenoot is, haar kinderen zal ontvoeren en het geweld tegen haar zal hervatten indien zij terugkeert. Luidens het verzoekschrift gaat dit om een nieuw element dat zij aanbracht in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, dat niet in aanmerking werd genomen door de verwerende partij. Verder oppert zij dat zij zich in het verleden nooit heeft durven wenden tot de Noord-Macedonische autoriteiten met betrekking tot haar situatie van huiselijk geweld, wegens het klimaat van wijdverspreide corruptie in het land. Volgens haar is zij bijgevolg niet in staat om andere elementen dan elementen van algemene aard voor te leggen in dit verband. Zij benadrukt dat haar advocaat haar verklaringen nochtans heeft gestaafd aan de hand van de voormelde COI Focus tijdens het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal hield hier, aldus verzoekster, geenszins rekening mee, ondanks dat zij hiertoe verplicht is op basis van de samenwerkingsplicht.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, ten subsidiaire titel om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in volkomen subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- dreigberichten (stuk 3);
- COI Focus, "*Noord-Macedonië – algemene situatie*", 6 januari 2025 (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster voert de schending aan van *“het nauwkeurigheidsbeginsel”*, doch geeft niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelt of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2004/83/EU merkt de Raad op dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan dan ook de schending van artikel 4, eerste lid, van de voormelde richtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het enig middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Verzoekster betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar de commissaris-generaal terecht stelt dat er naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedure noden in haar hoofdte konden worden vastgesteld en bepaalde steunmaatregelen dienden te worden verleend – zijnde dat zij aangaf problemen te hebben met haar echtgenoot en wenste door vrouwelijke medewerkers te worden gehoord – waardoor haar dossier werd gesplitst van dat van haar echtgenoot en zij gehoord werd door een vrouwelijke medewerker en tolk, dat er actueel zich geen bijkomende elementen aandienen, noch worden aangereikt die hier een ander licht op werpen en dat de vorige beoordeling bijgevolg onverkort blijft gelden en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 mei 2025, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.7. Verzoekster verklaart in het kader van haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming dat zij inmiddels in België is gescheiden van haar ex-echtgenoot, dat zij vreest dat haar ex-echtgenoot en zijn zus haar willen vermoorden en de kinderen van haar willen afpakken en dat zij in 2021, 2022 en oktober 2024 telefonisch werd bedreigd door haar ex-echtgenoot en zijn zus. Tevens stelt zij dat zij als alleenstaande moeder in Noord-Macedonië geen steun zal krijgen.

Ter staving van haar huidig beschermingsverzoek legde verzoekster tijdens de administratieve procedure volgende stukken neer: originele (gedeeltelijke) bewijzen van de klachten die zij in België neerlegde *d.d.* 21 januari 2021, 8 februari 2022 en 10 oktober 2024, kopieën van medische documenten betreffende haar ex-echtgenoot en kopieën van documenten omtrent de scheidings- en voogdijprocedure in België.

Bij haar verzoekschrift voegt zij nog dreigberichten (stuk 3) en de COI Focus “*Noord-Macedonië – algemene situatie*” van 6 januari 2025 (stuk 4).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuw element, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.9. In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoekster zich in het kader van haar huidig beschermingsverzoek baseert op gebeurtenissen die in het kader van haar eerste beschermingsverzoek besproken werden, zijnde de problemen met haar ex-schoonfamilie en met haar ex-echtgenoot.

In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op 22 april 2021 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van dit eerste verzoek en verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Dit onder meer omdat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen met haar ex-schoonfamilie toen zij nog in Noord-Macedonië leefde, zij niet aannemelijk maakte dat zij geen beroep kon doen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming voor wat betreft de problemen met haar ex-schoonfamilie tijdens haar verblijf in België, omdat zij ook wat betreft de agressie van haar ex-echtgenoot – ondanks dat zij zelf geen vrees voor hem aanhaalde – niet aannemelijk maakte geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming, alsook omdat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen met haar eigen familie, geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij en haar ex-

echtgenoot hadden met hun burens en zij niet aannemelijk maakte dat zij geen leven zou kunnen uitbouwen in Noord-Macedonië. De Raad heeft bij arrest nr. 265 006 van 7 december 2021 deze beoordeling bevestigd. Verzoekster diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek – onder meer met haar verklaring dat zij in 2021, 2022 en oktober 2024 telefonisch werd bedreigd door haar ex-echtgenoot en haar ex-schoonfamilie – blijft volharden in problemen waarover reeds op definitieve wijze geoordeeld werd, dat zij enerzijds deels niet geloofwaardig zijn en anderzijds dat zij in dit verband beroep kan doen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan deze beoordeling. Te deze verduidelijkt de Raad dat verzoekster gevolgd kan worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek aangaf geen vrees te hebben ten aanzien van haar ex-echtgenoot en wordt niet betwist dat zij nu eventueel wel een dergelijke vrees zou hebben omdat zij nu doorheeft dat haar echtscheiding er niet toe geleid heeft dat zij van hem verlost werd, zoals zij wel gehoopt had. Verzoekster gaat er hier echter wel aan voorbij dat in het kader van haar eerste beschermingsverzoek wel werd geoordeeld dat zij, ondanks zij toen zelf geen vrees koesterde voor haar ex-echtgenoot, niet aannemelijk maakte dat zij geen beroep zou kunnen doen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming voor wat betreft de agressie van haar ex-echtgenoot waarvan zij (ook reeds in haar land van herkomst) het slachtoffer werd. Ook wat betreft haar vrees ten aanzien van haar ex-schoonfamilie, die zij wel expliciet aanhaalde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, werd geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakte dat zij geen beroep kan doen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming.

In het kader van verzoeksters eerste beschermingsverzoek werd geoordeeld dat uit algemene informatie blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de in Noord-Macedonische opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ook in geval van huiselijk geweld, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat zij dient aan te tonen dat er in haar specifiek geval onvoldoende bescherming voorhanden zou zijn in haar land van herkomst. De algemene informatie waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt en die door de voor verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aanwezige advocate werd aangehaald, zijnde de COI Focus “*Noord-Macedonië – algemene situatie*” van 6 januari 2025 (stuk 4, bij verzoekschrift), ligt in lijn met de informatie waarop voormelde analyse van de beslissing inzake haar eerste beschermingsverzoek gebaseerd is. Het is in deze context dat de opmerking van de *protection officer*, dat de algemene situatie en de corruptie in Noord-Macedonië niet besproken dienden te worden, wanneer de voor verzoekster aanwezige advocate passages uit voormelde COI Focus aanhaalde, dient te worden gesitueerd. De *protection officer* benadrukte voor deze opmerking reeds dat verzoeksters verzoek een tweede beschermingsverzoek betreft en er enkel gekeken diende te worden naar eventuele nieuwe elementen. Met deze opmerkingen verwees hij impliciet naar voormelde beoordeling die in het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd gedaan en stelde hij reeds dat de recentere informatie niet van aard leek afbreuk te doen aan deze beoordeling.

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig beschermingsverzoek, noch tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure elementen bij waaruit blijkt dat zij persoonlijk niet zou kunnen rekenen op afdoende bescherming met betrekking tot de door haar

aangehaalde problemen. Algemene beweringen, ook al vinden die weerslag in de beschikbare algemene informatie, zijn – gelet op het voorgaande – niet van aard hier anders over te doen denken. Dat verzoekster in Noord-Macedonië nog steeds getrouwd is met haar ex-echtgenoot kan hier geen ander licht op werpen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas na het definitief afronden van haar eerste beschermingsverzoek in België scheidde van haar ex-echtgenoot, waardoor zij ten tijde van haar eerste beschermingsverzoek zowel in België als in Noord-Macedonië niet gescheiden was van haar ex-echtgenoot. De beoordeling van het voorhanden zijn van nationale bescherming in haar hoofde in het kader van dit eerste beschermingsverzoek ging er aldus vanuit dat zij (in België en in Noord-Macedonië) nog getrouwd was. Waar zij voorts verklaarde dat het niet mogelijk zou zijn om in Noord-Macedonië via de rechtbank de voogdij over haar kinderen te regelen, komt verzoekster niet verder dan het geven van algemene verklaringen dat men geld nodig heeft om iets te regelen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Zij heeft evenwel op geen enkel moment contact gehad met een rechterlijke instantie, een advocaat of een vrouwenorganisatie (*ibid.*, p. 6).

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de volgens haar korte duur van haar persoonlijk onderhoud (alsook dat van haar minderjarige kinderen), bemerkt de Raad dat dit geenszins zonder meer een indicatie vormt voor de grondigheid en volledigheid van haar onderhoud, noch een oordeel inhoudt over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg om vrij te spreken, niet verzocht om langer te worden gehoord en, wanneer haar gevraagd werd of zij nog iets wou toevoegen, niet verder kwam dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen (*ibid.*, p. 7).

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift dat de vraagstelling tijdens haar persoonlijk onderhoud minimaal en algemeen van aard was, benadrukt de Raad dat het verzoekster is die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad onderstreept dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te 'sturen'. De Raad oordeelt verder dat, indien verzoekster meent dat zij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, zij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen.

Voorts kunnen de door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde en bij haar verzoekschrift gevoegde documenten inzake de problemen met haar ex-echtgenoot en haar ex-schoonfamilie geen afbreuk doen aan voormelde analyse. Uit de tijdens de administratieve procedure van haar huidig beschermingsverzoek neergelegde politiedocumenten blijkt dat verzoekster op 21 januari 2021, 8 februari 2022 en 10 oktober 2024 klacht indiende bij de Belgische politie. Uit deze documenten blijkt dat deze louter gebaseerd zijn op haar eigen verklaringen. Bovendien legt zij het document van 2021 slechts gedeeltelijk neer, daar dit slechts een attest van klachtneerlegging (zonder weergave van haar persoonlijke verklaringen) betreft. In het document van 2024 staat dan weer genoteerd dat het om een geschreven bedreiging gaat, evenwel zonder verdere uitleg. Verder voegt verzoekster bij haar verzoekschrift (*screenshots* van) dreigberichten die zij in oktober 2024 zou hebben ontvangen via *Whatsapp*. De bedreigingen die verzoekster in 2021 en 2022 zou ontvangen hebben, worden hierin geenszins vermeld. Verder stelt de Raad vast dat, los van een eventueel gesolliciteerd karakter van de *screenshots*, de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Dergelijke *screenshots* kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd en zulke conversaties kunnen bovendien simpelweg in scène worden gezet. Hoe dan ook kan niet worden nagegaan wie de persoon achter het profiel zou zijn waarmee verzoekster sprak. Daarnaast geeft verzoekster niet de minste verduidelijking waarom zij deze *screenshots* pas neerlegt in het kader van de onderhavige beroepsprocedure, terwijl deze dateren van oktober 2024 en zij zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat deze berichten nog op haar telefoon stonden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Los van het voorgaande zijn deze documenten hoe dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij beroep kan doen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming voor haar problemen met haar ex-echtgenoot en ex-schoonfamilie.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

De Raad herinnert er in deze tot slot aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoekster om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekster de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu* blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen, waaronder de documenten, aangebracht door verzoekster tijdens de administratieve procedure. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad besluit dat verzoekster hier geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aanleverde.

2.3.10. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure van haar huidig beschermingsverzoek voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zijnde de medische documenten inzake haar ex-echtgenoot en de documenten inzake de scheidings- en voogdijprocedure in België, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, met name dat deze medische problemen en de scheiding niet betwist worden, deze stukken niet in aanmerking neemt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekster zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekster in volkomen subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS